

"I en vecka hölls tittarna på halster.

Skulle Betty låta sig köpas eller inte? Hela Colombia diskuterade saken."

större i Mexiko så lockar den större kreativiteten i Colombia.

Framme vid spegeln putsar sminköserna på Marcela Carvajals kinder. Det är hon som spelar den kvinnliga huvudrollen, Alejandra Maldonado. Hon är en erfaren skådespelerska som också provat att jobba i Hollywood, där hon imponerades av de ekonomiska resurserna, men frustrerades av att som latina mötas av en arbetsmarknad som mest ville ha Jennifer Lopez-typer. Marcela Carvajal gläder sig åt att den colombianska TV-industrin har stärkts på senare år, men är inte odelat positiv:

– Framgångarna för Betty har gett oss i Colombia prestige, säger hon. Men inte en peso extra i ersättning, trots att så många länder köper våra serier.

– Och det beror på att vi skådespelare här i landet inte är organiserade, konstaterar Marcela Carvajal, och tar effektivt död på våra fördomar om vad som rör sig i en snygg såpaskådis huvud.

Den Betty som Marcela Carvajal syftar på är titelfiguren i *Yo soy Betty la fea*. Historien om den arbetsamma, varmhjärtade

sekreteraren på det stora modemagasinet's ytliga redaktion blev det stora internationella genombrottet för colombianska telenovelas. Dess amerikanska remake *Ugly Betty* belönades i år med flera Golden Globe-priser, och visas i svensk TV.

Manusförfattaren till såväl "Betty" som *Hasta que la plata nos separe* är Fernando Gaitán. Vi träffar honom senare på kvällen på Punto G, hans populära nattklubb i centrala Bogotá. Gaitán leder oss en trappa upp, där discjockeyns musikmix inte når samma ljudstyrka, och där Gaitán har sitt kontor. Han är en elegant kedjerökande man med pigga ögon, och med huvudet fullt av tankar om telenovelans roll i Colombia.

– Det här är inte ett land vilket som helst, säger Fernando Gaitán direkt. Vi lever med våld, med omfattande knarkhandel, och vi hamnar alltid högt när världens mest korrupta länder listas. Dessutom är Colombia ett land där få människor läser tidningen. Därför har televisionen ett väldigt stort ansvar, förklarar han.

Ett exempel på det ansvaret är att navet

för hans serier alltid är arbetsplatser – ingen karaktär sitter hemma som desperat hemmafru. I Colombia är det ofta kvinnor som försörjer och uppfostrar sina barn efter att männen lämnat familjen i sticket. Därför är det logiskt att även kvinnorna på TV har egna jobb, och att de kan vara chefer – som Alejandra Maldonado på Colombiautos. Enligt Fernando Gaitán är anpassningen till moderna tider en förklaring till de colombianska seriernas framgång även i andra länder.

– Om man jämför med exempelvis Mexiko så är vi mer progressiva, säger han. Där har man gjort serier efter samma mall i flera decennier, där männen står för handlingskraft medan kvinnorna passivt väntar på sin dröm prins.

Fernando Gaitán skriver ibland in rent folkbildande, ja rent av folkfostrande element i sina serier. När Betty i serien erbjöds en muta var det en situation som mängder av colombianer kunde känna igen. I en vecka hölls tittarna på halster. Skulle Betty låta sig köpas eller inte? Hela Colombia diskuterade saken – tills Betty avböjde. En Gaitán-karaktär får alltså gärna